

A Sirálynak elkeresztelt városszéli tóban fürödtünk. Társaim, akikkel csónakba szálltam, pár perccel korábban eleveztek a túlsó felé, ahol bikinis lányok napoztak. Hirtelen görcs állt a lábamba. Tudtam ugyan úszni, de nem valami jól, és a görcs pánikba ejtett. Nem értettem, mi a szar van velem, azt hittem, örvénybe kerültem, az híz a tó fenekére. Efféle örvényekről sokat meséltek. Tóth Berci, egyik iskolatársam azelőtt nyáron fulladt a Szamosba, pedig stramm úszóversenyző volt. „Bekapta egy örvény”, így szóltak a hírek. Belém hasított, hogy akkor most kinyiffanok, nincs mit tenni. Egészen közlőrl, mintha ajkaival érintene, éreztem a halál hideg leheletét. Ekkor egy angyal jelent meg felettem, onnan fentről lenyúlt, tenyerét alám tartva kiemelt, a hátamra fordított, és úgy már sikerült a vízen maradnom. A többiek hamar visszatértek, mert észrevették, hogy valami zúr van. Remegve bemásztam a csónakba, és senkinek nem beszéltem a halál hideg csókjáról, sem az angyalról.

Angyalnak neveztem megmentőmet, mert ahogy mondani szokták, angyalszerű, fénybe öltözött lény volt. Karcsú lány. Magas, vékony, szép; hosszú haja is fényből volt. Finom vonásai törékenyvé tették az arcát, annyira, hogy senki nem merete volna megérinteni... Tizennégy éves voltam, és bár soha nem fogalmaztam meg, későbbi életemet meghatározta ez a találkozás. Ha valaki bármiben emlékeztetett életmentő angyalomra, ellenállhatatlanul vonzani kezdett... Ahányszor szerelmes lettem, mindig ezt az angyalt véltem megtalálni...

A dorohoji lány, akiről egy darabig úgy véltem, apácanövendék, első pillanattól táplálta azt az illúziót, hogy ezúttal nem hitetésről van szó... Aznap délelőtt léptem át Moldvába, és épp szállást kerestem. Egy útkeresztződésben álltam, szó szerint benne, mert át kellett mennem a túloldalra, de a többfelé szétágazó utca elbizonytalanított, toporogtam a macskaköveken, magamban tanakodva, merre is lehet az a bizonyos Fenyő Szálloda, ahol szobát kaphatok. Ő megérintette a hátamat, és mosolyogva terelni kezdett a járda felé egy közeledő sárga Dacia elöl. Aztán kávéztunk, beszélgettünk, majd elvitt a szállodához. Apjával él a közelben, ne csodálkozzam ezen, már ő sem csodálkozik, pedig elég fura, ha belegondol. Hogy miért pont itt kötöttek ki? Az apja nem beszél erről, az anyja pedig már rég nem él.

Elfoglaltam a szobámat, aztán megkérdezte, nincs-e kedvem kimenni hozzájuk. A város szélén bérelnék egy házat, lényegében tanyát, Broszkoj, vagyis Békafalva felé.

Az apja általában későn érkezett haza. Festségekkel kereskedett, tájképekkel, csendéletekkel, ikonokkal. Nagydarab, napbarnított férfi, eredetileg Siménfalváról, de éltek Kolozsváron és Nagyváradon is. Megörült, amikor felfedezte, hogy ott vagyok, főképp mert azt hitte, képeket akarok vásárolni. Vidám fickó volt, sebesen beszélt, sietősen evett, ide-oda járt a szeme. Tréfásan cserélgette a szópárok kezdőbetűit, kezit csokolom helyett azt mondta, csejit kókolom, süket duma helyett düket suma, szorgos kezek helyett korgos szezek. „Nincs tesz szilalom”, csapott a vállamra, „igyunk hát!” Legurítottunk egy-egy sört, aztán ő elment, hogy ellenőrizze a munkásait, a náraó fépét.

Lényegében egyetlen család dolgozott nála, apa, anya, négy gyerek, a férfi anyja, a feleség öccse meg húga. Etették a tyúkokat, a disznókat, megművelték a földet. A képeket a cigány férfi felesége és a lánya festette, persze sablon szerint. Ha külön rendelés érkezett, például „fehér orgonák kék üvegvázában”, és nem volt a készleten, illetve minta sem akadt, akkor a tízévesforma lány festette meg képzeletből. Igazi tehetség volt.

„Imádom apámat”, mondogatta a lány, valahányszor apjára terelődött a szó. „Imádom a Mad Votorost!” Apjának volt egy ócska Yamaha motorkerékpárja és egy még ócskább Yamaha furgonja, amivel a képeket szállította. Miután kiderült, nem akarok képeket venni, az tetszett meg neki, hogy én is amolyan Holygó Bollandi vagyok, akárcsak ő. Valóban, sokat bolyongtam az országban azokban a hónapokban, szüntelenül elámulva az ismeretlen, amire a következő völgyben bukkantam. Minél részletesebben megismerünk egy országot, annál élesebben kirajzolódnak és megszaporodnak a választóvonalak. Távolról csak az látszik, hogy a moldvaiak mások, mint az erdélyiek, ám közelebről már az is észrevehető, micsoda ellentét van a moldvaiak, mondjuk a Prut-völgyiek és a Szeret-völgyiek között. Még a hajuk színe is különbözik egy árnyalattal.

Mióta a lányt ismertem, bárhová átruccanhattam, hajam szála sem görbült, még csak a közelemben sem történt semmi baj. Egyszer a turmenistyei üveghutába is leereszkedtem, pedig oda nem volt tanácsos betévedni a környéken tanyázó elvadult kutyahordák miatt. De sérthetetlen voltam, s ezt a kutyák is megéreztek. A teljesség olyasmit jelent, hogy romlatlanul megőrződik bennünk (a romlandóban) valami, azaz ezt a valamit nevezzük teljességnek. Megoltalmazza egy kéz, mely soha nem taszít el.

A lány szeretett olvasni, ezért a világ minden könyvét megszereztem volna neki. Akkoriban nehezen lehetett hozzájutni a könyvekhez, mint minden egyébhez is. Örült, ha könyvet vittem neki. Magához ölelte, de közben rám mosolygott. Aztán felütötte, s arcát a lapok közé temetve, mámorosan beleszipantott. Megborzongott. „Forrázok egy finom teát, én szedtem a füveket ma délben a patakparton” – így repdesett körülöttem boldogan. Én is boldog voltam. Leültetett egy támlátlan konyhaszékre, s miközben szendvicseket kent, meg-megsimogatta az asztalon díszelgő könyvet. Csupa remegés volt a konyha, ahogy mondani szokták, történetekkel vemhes volt a lég – olyasminek kellett megtörténnie, ami végleg egymáshoz köt minket. A szerelem saját súlyával nem mér, csak a sajátunkkal. Váratlanul hazatért az apja, beköszönt, aztán ment lepakolni a furgont. A lány, amikor észrevette, hogy apja korai hazatérése elkedvetlenít, könnyű csókot lehelt a fülemre, és azt suttogta bele, hogy ma nem szeretne szomorúnak látni.

Oldalról az ölembe ült, úgy teáztunk. Megjegyezte, szép ingem van, szereti az ingeimet. Letette a csészéjét, és ujjhegyével benyúlt két gomb között, megérintette bőrömet. Amikor ujját visszahúzta, kipattintotta a felső gombot, és most egész tenyerét rátapasztotta a mellemre. Tenyere forró volt, forróbb, mint a teáscsészém. Éreztem, ahogy mellkasomba tódul a vér. Úgy mosolygott, mintha látná szülő ereimet. Majd olyat tett, hogy attól minden erő kiment belőlem. Felállt, szoknyája alá nyúlva lehúzta a bugyiját, és eltüntette a bő szoknya zsebében. Ismét beült az ölembe, ezúttal szembe. Fűzfaháncs illat csapott ki szoknyája alól; a nyakamat is úgy karolta át, olyan szorosan, ahogy fűzfaágat burkol a friss kéreg. Szája kicsi, nedves és puha volt, nyelve szinte félnk, számba keveredő hajtincsének szurokfű íze... Aztán kuncogva megszólalt, őt bizony nyomja egy rugó. S hasunk között már furakodott is a keze, hogy kioldja a nadrágomat. Hosszan nevtünk a rugós mondásán, miközben ezzel a sebes nevetéssel mozdulatainkban, beleszédültem, illetve ő szédült belém. Egymásban voltunk, nem vitás, úgy éreztem, én áramlok zúgva az ereiben, szívem pedig az ő vérét pumpálja. Még nem akartam, hogy vége legyen, kinyitottam a szememet. Valami másra akartam figyelni, mással lassítani a forgószélet. Ekkor megpillantottam az ablakon túl, kint az udvaron az apját. A cigány férfit verte. A nyakába vetett kötéllel felkötözte egy kiszáradt fa alsó ágára, olyan rövidre engedve a hurok szarát, hogy a férfinak lábujjhegyen kellett egyensúlyoznia; a Mad Votoros korbáccsal verte a

hátát. Verhette már egy ideje, mert a férfi kopott inge cafatokká rongyolódott. Néha odasuhintott a férfi felesége meg a lánya felé, akik térden állva rimázkodtak. Nem lehetett érteni, mit mondanak, a hangokat elnyelte a csukott ablak. Az apának nem volt elég a korbács, pofozkodott is. Bal tenyerével, illetve kézfejével, jobbról-balról belecsapott a férfi arcába. Ma is emlékszem a szétspriccelő vércseppekre, ahogy meg-megvillannak a délutáni napsütésben.

A lány háttal az ablaknak ebből semmit nem látott. Kicsit felemelkedett, hátrafesztve fejét, majd az arcomba hajolt, és számba csókolta a szavakat, amelyeket szintúgy nem értettem. Olyan égető volt a lehelete, hogy elemésztette maradék tudatomat, és már csak zuhanni, azaz emelkedni bírtam, a beteljesülés forgószeleén.

El akartam onnan vinni, azt hittem, most aztán elviszem. De ő nem jött. Azt felelte, hogy szerencsére az apja erősebb a cigánynál, akit néha meg kell verni, mert másképp lop, és nem dolgozik. Ne csodálkozzam, a cigányokat verni szokták. És különben is, ilyenkor az apja a sárga földig leissza magát, neki pedig ügyelnie kell rá.

Mást is mondott, de arra már nem tudtam figyelni. Felpattantam a székről, mert éreztem, hogy el kell rohannom. A tojáskarikás szendvicsek érintetlenül várahoztak a könyv mellett, ez az utolsó kép, ami megmaradt abból a konyhából. Kirohantam, ki az előszobába, át a folyosón, át a teraszon, le az udvarra, ki a kapun, rohantam végig, el arról a tanyáról, el onnan, át a marhalegelőn, végig a városba vezető jegenyesoron, végig a hosszú, alacsony házakkal szegélyezett utcán. Erősödő kutyaugatás kísért kétoldalt, aztán megelőzött, mint valami leomló dominó. Rohantam megállás nélkül, keresztül a síneken, be a kátyús utcákba, be a blokkok közé, ziháló tüdővel, szédelő inakkal, csak rohantam. Izzadság csorgott a szemembe, le az arcomon, befolyt a számba, sós volt az íze, összekeveredett a taknyommal, és ez az enyvhez hasonló sűrű ragacs szétkenődött a homlokomon, nyakamon, mellemen, beletapadt a hajamba is. Hetekig tartott, mire sikerült lemosnom magamról.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Láng Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat